

си сънь... Човѣцитѣ биха проживѣли малко врѣме, доклѣ привѣршатѣ събраната храна и топливо, а слѣдъ това и тѣ, вкоченени и гладни, безъ искрица огънь, биха изчезнали отъ земята...

Ако бихме могли да погледнемъ тогава земята, тя би ни се прѣдставила цѣла обвита съ дебелъ пластъ снѣгъ, който никога не се стопява, а подъ него зарити нашитѣ хубави полета и гори, нашитѣ села и градове, нашитѣ желѣзници и фабрики; подъ този снѣженъ пластъ ний не бихме познали нашитѣ морета и океани, прѣвѣрнати въ твърдъ ледъ. Подъ него за дълго биха се ровили коститѣ на всичкитѣ хора, на всичкия добитѣкъ, на всичкитѣ птици и други животни; подъ него би останало и нашето училище, и черквата, и дворѣтъ, и всичко, което нѣкога ни е било тѣй мило и драго...

Ето защо, едноврѣмешнитѣ хора сж обожавали слънцето, като източникъ и творецъ на живота, на хубавата пролѣтъ, на топлото лѣто, на желанната есенъ и веселата зима.

Д. Чолаковъ.

Год. VII.

СЪДЪРЖАНИЕ.

Кн. 4.

1. Пѣй ми, славѣйко! — стих. отъ С. Д. 2. Умната птичка — отъ Г. Зеленогоровъ. 3. Борянка и Димка. 4. Царевца — отъ Ц. Анчевъ. 5. Празникътъ на котарака — стих. отъ Г. Стояновъ. 6. Смокъ и жаба (прѣводъ) отъ Н. Куцаровъ. 7. Малката гжсеничка — изъ сп. „Ново Училище“. 8. Пеперудка — стих. отъ Х. 9. Пролѣтни картинки — отъ Водски. 10. Двама братя (приказка). 11. Приказка за чернитѣ котаци — Чичо Бръмбарчо. 12. Хубавъ даръ — стих. отъ Ц. Калчевъ. 13. Слънце — отъ Д. Чолаковъ.

Съ настоящата книжка изпращаме и брой 4 отъ в. „Слънчице“.